KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 29.8.2006
COM(2006) 468 konč.

2006/0158 (CNS)

Predlog

OKVIRNI SKLEP SVETA

o evropskem nalogu za nadzor v predsodnih postopkih med državami članicami Evropske unije

{SEC(2006)1079}
{SEC(2006)1080}

(predložila Komisija)

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. Okvir predloga

Utemeljitev in cilji predloga

Eden najpomembnejših ciljev Evropske unije je razvijati Unijo kot območje svobode, varnosti in pravice, na katerem se zagotavlja prosto gibanje oseb.

Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin in splošna načela prava predvidevajo, da je preiskovalni pripor pred sojenjem izjemen ukrep in da je treba, kolikor je mogoče, uporabljati nadzorne ukrepe brez odvzema prostosti.

Sedanje stanje kaže, da državljani EU, ki nimajo stalnega prebivališča v državi članici, kjer so osumljeni storitve kaznivega dejanja, včasih – v glavnem zaradi nevpetosti v družbo ali begosumnosti – obdobje pred začetkom sojenja prestajajo v preiskovalnem priporu ali pa jim je izrečen nadzorni ukrep brez odvzema prostosti za daljše obdobje v (zanje) tujem okolju. Po drugi strani je osumljencu, ki stalno prebiva v državi, v kateri je osumljen storitve kaznivega dejanja, v podobnih okoliščinah pogosto izrečen blažji nadzorni ukrep, kot je javljanje policiji ali prepoved potovanja.

Osumljena oseba, ki je tujec, je torej v bolj ranljivem položaju kot osumljenec, ki ima stalno prebivališče v državi, kjer je bilo storjeno kaznivo dejanje. Poleg tega, da je osumljenec, ki nima stalnega prebivališča v državi, v kateri je osumljen, bolj ali manj odrezan od družine ali prijateljev, lahko tudi izgubi službo, saj mu lahko prisilni ukrep (npr. prepoved potovanja), ki mu ga je naložil pravosodni organ države, v kateri je predvideno sojenje, prepreči vrnitev v dr žavo, v kateri stalno prebiva. Na splošno bi lahko rekli, da obstaja jasna nevarnost neenake obravnave teh dveh kategorij oseb, ki bi jo lahko razumeli tudi kot oviro prostemu gibanju oseb v Uniji.

Pri tem stroški, ki jih pretrpi osumljenec, niso edina težava. K tem izdatkom je namreč treba dodati tudi precejšnje stroške zadržanja oseb v preiskovalnem priporu, ki jih nosijo javni organi, ki se s tem ukvarjajo. Za nameček čezmerna ali nepotrebna uporaba in trajanje preiskovalnega pripora prispevata k prenatrpanosti zaporov, ki še naprej pesti kazenske sisteme po vsej Evropi in je resna ovira izboljšanju razmer v priporu.

Težava je v tem, da različnih alternativ preiskovalnemu priporu in drugih nadzornih ukrepov pred sojenjem (*npr.* javljanje policiji) trenutno ni mogoče prestaviti ali prenesti prek državnih meja, saj države članice ne priznavajo tujih sodnih odločb na tem področju. To pomeni, da sta izvajanje pravice do prostosti in domneva nedolžnosti v Evropski uniji kot celoti še nepopolna.

Naloga predložitve tega predloga Okvirnega sklepa o evropskem nadzornem nalogu v predsodnih postopkih med državami članicami Evropske unije je jasno določena v „programu ukrepov za izvajanje načela vzajemnega priznavanja sklepov v kazenskih zadevah“ („program vzajemnega priznavanja“) iz novembra 2000 (ukrep 10)[1]. Evropski svet v Tampereju (1999) je izjavil, da bi lahko izboljšano vzajemno priznavanje sodnih odločb okrepilo tako sodelovanje med organi kot tudi sodno varstvo posameznih pravic. Evropski svet je torej podprl načelo vzajemnega priznavanja kot temelj pravosodnega sodelovanja tako v civilnih kot v kazenskih zadevah, ki naj bi veljalo tudi za sodne naloge v obdobju pred začetkom sojenja. Predlog

[1] UL C 12, 15.1.2001, str. 10.

vzajemnega priznavanja nadzornih ukrepov brez odvzema prostosti pred sojenjem je sestavni del delovnega programa Komisije za leto 2005 (2005/JLS/035) in je zastavljen kot prednostna naloga v sporočilu Komisije[2] o Haaškem programu (2004) kakor tudi v akcijskem načrtu Sveta in Komisije za izvajanje Haaškega programa o krepitvi svobode, varnosti in pravice v Evropski uniji (2005)[3].

Splošni okvir

V programu vzajemnega priznavanja je navedeno, da nekateri vidiki vzajemnega priznavanja še niso bili rešeni v mednarodnem okviru, zlasti vidiki, povezani s sodnimi nalogi v obdobju pred začetkom sojenja. To še vedno velja za vzajemno priznavanje nadzornih ukrepov pred sojenjem.

Več študij je opozorilo na resne težave na področju preiskovalnega pripora pred sojenjem v Evropski uniji. V svojem poročilu o stanju temeljnih pravic v Evropski uniji in njenih državah članicah v letu 2002 se je evropska mreža neodvisnih strokovnjakov za temeljne pravice sklicevala na statistične podatke Sveta Evrope, ki razkrivajo precej visoko število oseb v priporu pred sojenjem v več državah članicah. Poleg tega odgovori na vprašalnik s statističnimi podatki o zapornikih, vključno z osebami v priporu, ki ga je leta 2003 pripravila Komisija na zahtevo italijanskega predsedstva, kažejo na občutne razlike med državami članicami EU tako v smislu odstotka oseb (na 100.000 prebivalcev), ki na sojenje čakajo v priporu, kakor tudi deleža domačih pripornikov v primerjavi s tujimi pripornik. Vprašalnik je razkril tudi splošno nagnjenost k uporabi preiskovalnega pripora.

V zvezi s tem je treba tudi omeniti, da je Evropski parlament s svojimi resolucijami na področju osnovnih pravic v Evropski uniji spodbudil Komisijo, da sprejme ukrepe v zvezi z različnimi zadevami na področju pripora in alternativ tovrstnemu priporu. Leta 2001 je Evropski parlament od držav članic zahteval, da pospešijo svoja prizadevanja na tem področju, in sicer da čim bolj omejijo uporabo pripora ter se povsem izognejo odvzemu prostosti otrokom, razen v najbolj izjemnih primerih. Evropski parlament je pozval Svet, da sprejme okvirni sklep o skupnih standardih na področju postopkovnega prava, na primer pri pravilih, ki urejajo sodne naloge v obdobju pred začetkom sojenja, da tako zagotovi enaka raven varstva temeljnih pravic po vsej EU. Leto pozneje je to zahtevo ponovil. V resoluciji, sprejeti leta 2002, Evropski parlament navaja, da morajo države članice nujno preučiti svoje priporne postopke, da preprečijo morebitno kršenje človekovih pravic, zagotovijo, da priporna obdobja niso po nepotrebnem predolga, in da se razlogi za pripor redno preverjajo.

Evropski odbor za preprečevanje mučenja in nečloveškega ali ponižujočega ravnanja ali kaznovanja (odbor CPT) pri Svetu Evrope je v svoji publikaciji „Standardi CPT“ (2003) poudaril, da je prenatrpanost ustanov, ki izvajajo preiskovalni pripor, pogosto problematična. Odbor CPT je opozoril, da v takih okoliščinah vlaganje v zaporne objekte ni rešitev. Namesto tega je treba preveriti veljavno zakonodajo in pravno prakso na področju odvzema prostosti v obdobju pred začetkom sojenja. Izkazalo se je, da je ta problem dovolj resen, da zahteva sodelovanje na evropski ravni.

Obstoječe določbe na področju predloga

Kot smo že omenili, trenutno ni nikakršnih mednarodnih pravnih aktov, ki bi omogočali prenos

[2] COM (2005) 184 konč., str. 27.

[3] UL C 198, 12.8.2005, str. 1 (str. 18, odstavek g).

nadzornih ukrepov pred sojenjem iz ene države članice v drugo.

Vsekakor bo treba uvedbo programa vzajemnega priznavanja nadzornih ukrepov pred sojenjem na ravni Evropske unije obravnavati v povezavi s pravnim okvirom, ki na splošno ureja pripor pred sojenjem. To sledi tudi iz zahtev iz člena 6 Pogodbe o Evropski uniji (PEU).

Vse države članice EU so ratificirale tako Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic (ECHR) kot Mednarodni pakt o državljanskih in političnih pravicah (ICCPR). Države morajo kot podpisnice spoštovati pravico do prostosti, domnevo nedolžnosti, zakonske razloge za pripor, ki jih določata ta akta, vrste organov, ki smejo odločati o priporu, pravico do izpodbijanja zakonitosti pripora pred sodiščem in približne časovne roke, ki se nanašajo na razli čne faze predsodnega postopka.

Ta mednarodna akta tudi določata, da se osebi lahko odvzame prostost, če obstaja utemeljen sum, da je oseba storila kaznivo dejanje, pri čemer mora obstajati eden ali več posebej dolo čenih razlogov za pripor, povezanih z nevarnostjo ponovitve kaznivega dejanja, odstranjevanja dokazov in bega. Poleg tega se lahko kot pogoj za izpustitev iz preiskovalnega pripora zahteva jamstvo, da bo oseba navzoča na sodni obravnavi.

Vendar je treba poudariti, da ta mednarodna akta ne vsebujeta določb o pragu za preiskovalni pripor, vezan na kazen, ki je na voljo za storjeno kaznivo dejanje. Ta prag je usklajen z nacionalno zakonodajo držav članic, kar pomeni, da se med državami članicami razlikuje. V nekaterih državah članicah kazen za zadevno kaznivo dejanje ni dejavnik, ki bi se upošteval pri sprejemanju odločitev o odvzemu prostosti. Nekatere države članice dovoljujejo preiskovalni pripor pred sojenjem ne glede na predvideno kazen za storjeno kaznivo dejanje, če osumljenec nima stalnega prebivališča na ozemlju države in obstaja nevarnost, da bo pobegnil, četudi je splošni prag za pripor veliko višji.

V nekaterih državah članicah je prag za nadzorne ukrepe brez odvzema prostosti pred sojenjem nižji kot prag za pripor pred sojenjem. Kljub temu se za nadzorne ukrepe brez odvzema prostosti in preiskovalni pripor pred sojenjem uporabljajo enaka splošna načela. Načelo sorazmernosti med drugim določa, da naj se prisilni ukrepi uporabijo samo v skrajno nujnih primerih in za toliko časa, kolikor je nujno potrebno.

Na koncu bi lahko omenili, da Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin ne vsebuje veliko določb, ki bi vsaj posredno obravnavale izročitev oseb in druga čezmejna vprašanja. Eden od primerov je člen 5(1)f Konvencije, ki določa, da se lahko osebi odvzame prostost zaradi izgona ali izročitve. Eden od razlogov za to je, da namen Konvencije ni bil ustvariti *skupni* sodni prostor za države članice Sveta Evrope, ampak določiti minimalne standarde, ki jih je mogoče uporabljati v posameznih nacionalnih zakonodajnih sistemih.

Usklajenost z drugimi politikami in cilji Unije

Splošni cilj predloga okvirnega sklepa Sveta je okrepiti pravico do prostosti in domnevo nedol žnosti v Evropski uniji kot celoti ter spodbuditi enako obravnavanje vseh državljanov v *skupnem* prostoru svobode, varnosti in pravice.

Ta cilj je skladen s Haaškim programom o krepitvi svobode, varnosti in pravice v Evropski uniji, ki ga je sprejel Evropski svet 5. novembra 2004. Haaški program med drugim navaja, da naj bosta svoboda in pravica odslej nedeljivi v Uniji kot celoti.

Poudariti je treba, da je sedanji predlog okvirnega sklepa sestavni del programa vzajemnega priznavanja v kazenskih zadevah, ki ga je treba dokončati v skladu s Haaškim programom. Program vzajemnega priznavanja vsebuje več posebnih ukrepov na področju priznavanja. Ukrepov tega programa ni mogoče ločiti med seboj, saj so pripravljeni tako, da vplivajo drug na drugega. Na sedanji predlog je treba gledati zlasti v povezavi s predlogom Komisije za sprejetje okvirnega sklepa Sveta o določenih procesnih pravicah pri kazenskih postopkih na celotnem območju Evropske unije (2004)[4], ki med drugim vsebuje določbe o pravici do pravnega svetovanja in tolmačenja.

2. Posvetovanje z zainteresiranimi strankami in presoja vpliva

Posvetovanje z zainteresiranimi strankami

Prvi korak v postopku posvetovanja je bila priprava vprašalnika za ugotavljanje morebitnih ovir sodelovanju med državami članicami na področju preiskovalnega pripora pred sojenjem in alternativ tovrstnemu priporu. Vprašanja so se nanašala na upravičene razloge za preiskovalni pripor, med drugim na prag za pridržanje osumljenca v preiskovalnem priporu (vezan na kazen za storjeno dejanje), na vprašanje, ali obstajajo najdaljši roki za preiskovalni pripor pred sojenjem, na razloge za preiskovalni pripor (stopnjo suma in „posebne razloge“), na vprašanje, ali obstaja domneva, ki upravičuje pridržanje osumljencev v preiskovalnem priporu za hujša kazniva dejanja, na različne „alternativne“ ukrepe, ki bi lahko nadomestili preiskovalni pripor, na vprašanje, ali je kršitev obveznosti med izvajanjem nadzornega ukrepa pred sojenjem kaznivo dejanje, na pristojne pravosodne organe na tem področju in na posebne kategorije in obravnavo pripornikov. Vseh takratnih 15 držav članic EU je poslalo odgovore na vprašalnik. Ti so bili zbrani v dokumentu, ki je bil razdeljen državam članicam.

Na podlagi odgovorov na vprašalnik je Komisija napisala dokument za razpravo. Ta dokument, ki je bil poslan številnim strokovnjakom na zadevnem področju v državah članicah EU (in v takratnih državah pristopnicah), med drugim predlaga uvedbo „evropskega naloga za javljanje organu“ kot nadzornega ukrepa brez odvzema prostosti pred sojenjem na ravni Evropske unije. Dokument za razpravo nadalje obravnava omejitve in možnosti splošnega delovanja na podro čju preiskovalnega pripora pred sojenjem.

Za preučitev področja uporabe prihodnjega instrumenta je bilo 12. maja 2003 organizirano prvo srečanje strokovnjakov v Bruslju. Nekaj strokovnjakov, vključno s predstavniki NVO-jev, je bilo povabljenih kot posameznikov, medtem ko so preostali strokovnjaki predstavljali svoje države članice. Svoje predstavnike je imel tudi Eurojust. Na tem sestanku so bili obravnavani različni vidiki pripora pred sojenjem in alternative takemu priporu, predvsem pa mnenje Komisije o evropskem nalogu za javljanje. Rezultat srečanja in razprav, ki so mu sledile, je bil, da je treba prizadevanja usmeriti v vzajemno priznavanje nadzornih ukrepov brez odvzema prostosti pred sojenjem in izpustiti vprašanja, povezana s postopkovnimi zaščitnimi ukrepi – s katerimi se ukvarja posebna zelena knjiga – ter priporne pogoje.

Dne 17. avgusta 2004 je Komisija sprejela Zeleno knjigo o vzajemnem priznavanju nadzornih ukrepov brez odvzema prostosti pred sojenjem[5] in z njo povezano Delovno dokumentacijo osebja Komisije[6], ki v celoti upoštevata rezultat prvega (pripravljalnega) srečanja strokovnjakov ter informacije, ki izhajajo iz odgovorov na prvi vprašalnik (omenjen zgoraj).

[4] COM(2004) 328 konč.

[5] COM(2004) 562 konč.

Povzetek odgovorov, ki se med drugim nanašajo na nadzorne ukrepe pred sojenjem (alternative priporu) in primerne kazni v primeru kršitve (kot določa ukrep 9 programa vzajemnega priznavanja), je v Prilogi 2 k Delovni dokumentaciji osebja Komisije, ki spremlja Zeleno knjigo. Priloga 3 k Delovni dokumentaciji osebja Komisije vsebuje tudi povzetek odgovorov držav članic in takratnih 10 držav kandidatk na vprašalnik v zvezi s statističnimi podatki o zapornikih, vključno z osebami v preiskovalnem priporu, ki ga je Komisija pripravila leta 2003 na zahtevo italijanskega predsedstva (glej zgoraj).

Med pripravo Zelene knjige je Komisija imela dostop do dokumentov odbora strokovnjakov na področju preiskovalnega pripora in njegovih posledic na vodenje zaporov (PC-DP) Sveta Evrope (v katerem je Komisija sodelovala kot opazovalka), zlasti do vprašalnika o zakonodaji in pravni praksi držav članic na področju preiskovalnega pripora, vključno z analizo odgovorov na vprašalnik.

Vprašanja, zastavljena v Zeleni knjigi, so bila obravnavana na drugem srečanju strokovnjakov 4. in 5. novembra 2004. Po obravnavi pisnih odzivov[7] na Zeleno knjigo je Komisija 8. aprila 2005 organizirala tretje srečanje strokovnjakov. Kot naslednji korak so službe Komisije pripravile delovni dokument, ki so ga nato obravnavali udeleženci srečanja (predstavniki držav članic, NVO-jev, mednarodnih organizacij, sodni strokovnjaki). Večina držav članic je pozdravila zamisel, da naj načelo vzajemnega priznavanja velja tudi za nadzorne ukrepe brez odvzema prostosti pred sojenjem. Mnenja so bila različna glede področja uporabe instrumenta (ali naj zajame manj hude kršitve, ki niso določene v okvirnem sklepu o evropskem pripornem nalogu itn.), razlogov za zavrnitev, vprašanja, ali naj ima na nadzor osebe glavni vpliv država članica izdaje ali država članica izvršitve, in glede privedbe osebe v državo sojenja pred za četkom sojenja (ali naj se uporabi evropski priporni nalog ali pa naj se za predvideni instrument uvede poseben mehanizem).

Manjše število držav članic je imelo pomisleke glede dodane vrednosti novega instrumenta na tem področju na evropski ravni. Menile so namreč, da bi se lahko tak instrument uporabljal samo za omejeno število oseb.

Presoja vpliva

Zato je bila sprejeta odločitev o posvetovanju z zunanjim izvajalcem, ki bo Komisiji zagotovil dodatne statistične podatke za odgovor na vprašanje, ali bi okvirni sklep na tem področju prinesel dodano vrednost. Ti podatki so na voljo v presoji vplivov, priloženi temu predlogu (http://europa.eu.int/comm/dgs/justice_home/evaluation/dg_coordination_evaluation_annexe_en.htm).

Poleg tega je zunanji izvajalec ocenil naslednjih pet ustreznih politik (ki so jih določile službe Komisije) v skladu z navodili Komisije in priročnikom o presoji vplivov:

1. Ohranitev sedanjega stanja (*status quo*): Ker države članice zdaj ne priznavajo tujih sodnih odločb glede nadzornih ukrepov, bi odločitev o ohranitvi sedanjega stanja (status quo) uredila samo (in tudi tu v zelo omejenem obsegu) vrnitev obtožene osebe v državo, kjer poteka sojenje, na podlagi evropskega pripornega naloga. Nadzor nad zadevnimi osebami torej ne bi bil izvajan. Veljavni bi bili področje uporabe in razlogi

[6] SEC(2004) 1046.

[7] Na voljo na: http://europa.eu.int/comm/justice_home/news/consulting_public/news_consulting_public_en.htm

za zavrnitev, opredeljeni v okvirnem sklepu o evropskem pripornem nalogu.

2. Nov zakonodajni instrument za vzajemno priznavanje nadzornih ukrepov pred sojenjem: Na podlagi tega instrumenta bi države članice medsebojno priznale nadzorne ukrepe pred sojenjem, pri čemer bi se tovrstni ukrep nad osumljencem izvajal v državi članici, v kateri ta navadno prebiva, tako da mu v obdobju pred sojenjem ne bi bilo treba biti v preiskovalnem priporu ali pod milejšim prisilnim ukrepom v državi, kjer poteka sojenje. Področje uporabe instrumenta bi lahko bilo raz širjeno na manj huda kazniva dejanja (pod pragom enega leta v evropskem pripornem nalogu). Razlogi za zavrnitev bi lahko bili bolj omejeni kot v evropskem pripornem nalogu. Poleg tega bi ta instrument vseboval poseben mehanizem za prisilno vrnitev osebe, ki zavrača sodelovanje, v državo, kjer poteka sojenje (kadar sodba *in absentia* ni mogoča). Časovni roki za vrnitev bi bili zelo kratki.

3. Nov zakonodajni instrument za vzajemno priznavanje nadzornih ukrepov pred sojenjem in razširitev evropskega pripornega naloga na vsa kazniva dejanja: Ta mo žnost bi vsebovala enake elemente kot 2. možnost. Edina razlika bi bila v tem, da ne bi vsebovala posebnega mehanizma za vrnitev osebe. Oseba, ki zavrača sodelovanje, bi morala biti privedena nazaj v državo, kjer poteka sojenje, v skladu z določbami evropskega pripornega naloga. Za vključitev milejših kaznivih dejanj (pod zgoraj omenjenim pragom evropskega pripornega naloga) bi bilo treba ustvariti novo kategorijo „izvršljivega prekrška“ (kategorijo „ubežnik pred pravico“, npr. kršitev obveznosti, naložene z nadzornim ukrepom, ali zavrnitev prihoda na sojenje, če je to zahtevano).

4. Program sodelovanja: Omejeno število držav članic bi izvajalo pilotni program sodelovanja na področju predsodnih postopkov.

5. Evrovarščina): Ta model je zasnovan na delitvi funkcij med obravnavnim sodiščem in sodiščem države, v kateri ima osumljenec stalno prebivališče. Obravnavno sodišče pripravi predhodno oceno, ali se za storjeno dejanje lahko položi varščina. Če je odgovor pritrdilen, se osumljenec pošlje nazaj v državo, v kateri stalno prebiva, kjer sodišče sprejme končno odločitev o začasni izpustitvi. Država stalnega bivališča je odgovorna za pošiljanje osebe nazaj v državo, kjer poteka sojenje (če je to potrebno).

Zaželena politična usmeritev je politika št. 2): „nov zakonodajni instrument za vzajemno priznavanje nadzornih ukrepov brez odvzema prostosti pred sojenjem“ (z vključitvijo posebnega mehanizma za vrnitev). Ta opcija bi zagotovila, da osebe, ki ne prebivajo v EU, niso diskriminirane v predsodnem postopku v državi, kjer poteka sojenje. Pravico do prostosti in domnevo nedolžnosti bi razširila na Unijo kot celoto, bila bi združljiva s splošnimi načeli na tem področju, zlasti z načelom sorazmernosti, in znižala bi stroške pripora.

Več podrobnosti je na voljo v poročilu zunanjega izvajalca in presoji vplivov:

http://europa.eu.int/comm/dgs/justice_home/evaluation/dg_coordination_evaluation_annexe_en.htm.

3. Pravne sestavine predloga

Povzetek predlaganih ukrepov

Evropski nalog za nadzor je odločba, ki jo izda pravosodni organ (tj. sodišče, sodnik, preiskovalni sodnik ali javni tožilec) v eni od držav članic in ki jo mora priznati pristojni organ v drugi državi članici. Cilj je dati osumljencu možnost, da se nadzorni ukrep pred sojenjem nad njim izvaja v njegovem naravnem okolju (kraju bivanja). Kar zadeva prag, se lahko evropski nalog za nadzor uporabi v vseh primerih, ko nacionalna zakonodaja države članice izdaje dopuš ča možnost, da se osumljencu odredi odvzem prostosti, ne glede na dejstvo, da se v državah članicah uporabljajo različni pragovi. Evropski nalog za nadzor pa ni zgolj alternativa preiskovalnemu priporu pred sojenjem. Lahko se izda tudi v zvezi s kaznivim dejanjem, za katero so dovoljeni prisilni ukrepi, milejši od preiskovalnega ukrepa (npr. prepoved potovanja), tj. kadar je prag nižji od praga za odvzem prostosti.

Predlog okvirnega sklepa ne nalaga pravosodnemu organu obveznosti, da izda evropski nalog za nadzor. Organu je namreč dana možnost „izbire“. Drugače povedano, opredelitev določa, da se organ izdaje lahko sam odloči, ali bo izkoristil to možnost. Čeprav lahko osumljenec zahteva, da se mu izda evropski nalog za nadzor, strogo gledano nima nikakršne „pravice“ do njega. Vendar pa mora organ izdaje načeloma pri ocenjevanju elementov primera vedno upo števati pravico do prostosti, domnevo nedolžnosti in načelo sorazmernosti. Nadzor pred sojenjem v državi stalnega bivališča je najbrž v večini primerov manjša obremenitev kot nadzorni ukrepi v državi, kjer je bilo domnevno dejanje storjeno, da o priporu pred sojenjem v tej državi sploh ne govorimo.

Evropski nalog za nadzor bi osumljencu naložil eno ali več obveznosti, katerih namen bi bil zmanjšati tri „klasične“ nevarnosti, zaradi katerih pripor pred začetkom sojenja sploh obstaja v nacionalnih zakonodajah, tj. nevarnost, da bo osumljenec uničil dokaze, nevarnost, da bi ponovil kaznivo dejanje, zlasti pa nevarnost bega osumljenca. Te obveznosti se delno prekrivajo s priporočili Sveta Evrope o odvzemu prostosti v obdobju pred sojenjem. Organ izdaje lahko „izbira“ med obveznostmi, ki jih lahko naloži, razen (i) obveznosti osumljenca, da je na voljo za prejem sodnega poziva na obravnavo (pri čemer pa navzočnost osumljenca na obravnavi ni nujna, če zakonodaja države izdaje dopušča možnost izreka sodbe v odsotnosti (in absentia) osumljenca) in (ii) obveznosti osumljenca, da ne ovira dela sodišča in se ne vključuje v kriminalno dejavnost. Druge („izbirne“) obveznosti so v skladu s priporočili Sveta Evrope in nacionalne zakonodaje (*npr.* prepoved potovanja, javljanje policiji, policijska ura in hišni pripor).

Država članica stalnega bivališča osumljenca je odgovorna za nadzor osumljenca in je zavezana, da morebitne kršitve sporoči pravosodnemu organu izdaje, ki lahko po potrebi odlo či o aretaciji in privedbi osumljenca v državo izdaje. V zvezi s tem veljajo strogi časovni roki. Pred sprejetjem take odločitve ima osumljenec pravico, da ga organ izdaje zasliši. Tej zahtevi se lahko ugodi z uporabo video povezav[8] med državo izdaje in državo izvršitve. Postopek privedbe je sorazmeren s ciljem predloga, tj. čimbolj zmanjšati uporabo preiskovalnega pripora pred sojenjem, in je zato združljiv z zahtevami člena 5(1) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (zlasti odstavkom b).

Predlog je načeloma zasnovan na obveznosti države stalnega bivališča osumljenca, da izvrši evropski nalog za nadzor, ki ga je izdala država, v kateri poteka sojenje. Kljub temu pa obstajajo nekateri omejeni razlogi za zavrnitev, na katere se lahko sklicuje država izvršitve.

---

[8] Možnost izvajanja dokazov z videokonferenčnimi sredstvi je določena že v členu 10 Konvencije o vzajemni pomoči v kazenskih zadevah med državami članicami (UL C 197, 12.7.2000, str. 3).

Predlog je zasnovan tudi na neposrednih stikih med organom izdaje in organom izvršitve.

Pravna podlaga

Člen 31(1)(a) in (c) ter člen 34(2)(b) PEU

Načeli subsidiarnosti in sorazmernosti

Države članice trenutno ne priznavajo sodnih odločb v zvezi z nadzornimi ukrepi brez odvzema prostosti pred sojenjem. Zato morajo države članice v odsotnosti skupnega ukrepa, ki bi omogočil korak naprej k vzajemnemu priznavanju, delovati enostransko, da v svojih nacionalnih zakonodajah omogočijo priznavanje tovrstnih ukrepov. Po splošnem mnenju ta pristop nima veliko možnosti za uspeh, saj bi terjal poenotenje nacionalnih določb v 25 državah članicah, ki delujejo ločeno druga od druge. Tako enotnost (tako vsebinsko kot v smislu časovnega okvira uporabe) je lažje doseči s skupnim ukrepom v obliki okvirnega sklepa Sveta. Ta okvirni sklep je omejen na tisto, kar je potrebno za doseganje tega cilja. Poleg tega okvirni sklep ne posega v člen 33 PEU.

Izbira instrumenta

Okvirni sklep na podlagi člena 34(2)(b) PEU.

4. Proračunske posledice

Izvajanje okvirnega sklepa ne bi povzročilo nikakršnih dodatnih operativnih izdatkov, ki bi morali biti črpani iz proračunov držav članic ali proračuna Evropske unije.

2006/0158 (CNS)

Predlog

OKVIRNI SKLEP SVETA

o evropskem nalogu za nadzor v predsodnih postopkih med državami članicami Evropske unije

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o Evropski uniji in zlasti člena 31(1)(a) in (c) ter člena 34(2)(b) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije[9],

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta[10],

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Evropska unija si je postavila za cilj vzdrževanje in razvijanje območja svobode, varnosti in pravice.

(2) V skladu s Sklepi Evropskega sveta v Tampereju z dne 15. in 16. oktobra 1999 in zlasti s točko 36 bi moralo načelo vzajemnega priznavanja veljati tudi za sodne naloge v predsodnem postopku. Program ukrepov za izvajanje načela vzajemnega priznavanja sklepov v kazenskih zadevah obravnava področje vzajemnega priznavanja nadzornih ukrepov pred sojenjem v svojem ukrepu št. 10.

(3) Cilj ukrepov, predvidenih v tem okvirnem sklepu, bi moral biti predvsem okrepiti pravice do prostosti in domnevo nedolžnosti v Evropski uniji kot celoti ter zagotoviti sodelovanje med državami članicami, kadar so osebi naložene obveznosti ali nadzor v okviru sodnega nadzora v obdobju pred izdajo sodne odločbe.

(4) Na področju pripora pred sojenjem obstaja nevarnost različnega obravnavanja osumljencev, ki imajo stalno bivališče v državi, kjer poteka sojenje, in osumljencev, ki takega bivališča nimajo: osumljencu, ki nima stalnega bivališča v državi, kjer poteka sojenje, se lahko odvzame prostost v obdobju pred sojenjem tudi takrat, kadar se to v podobnih okoliščinah ne bi zgodilo osumljencu, ki ima stalno bivališče v državi, kjer poteka sojenje. Razlog za to je prevladujoče mnenje, da bi lahko osumljenec, ki nima stalnega bivališča v državi, kjer poteka sojenje, zaradi tega pobegnil v svojo matično dr žavo in tako oviral delo sodišča. V skupnem evropskem območju pravice brez notranjih meja je treba sprejeti ukrepe, ki bodo zagotovili, da osumljenec, ki nima stalnega bivališ ča v državi, kjer poteka sojenje, ni obravnavan drugače kot osumljenec, ki ima stalno bivališče v tej državi.

---

9 UL C XXX E, 00.00.0000, str. 000.

10 Mnenje z dne x. xxxx 0000 (še ni objavljeno v Uradnem listu).

(5) Da bi se izognili nepotrebnim stroškom in težavam v zvezi s prevozom osumljenca za namen predhodnega zaslišanja ali sojenja, bi moralo biti državam članicam dovoljeno, da uporabljajo video povezave.

(6) Ta okvirni sklep bi se moral uporabljati brez poseganja v Okvirni sklep Sveta 2002/584/JHA z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami[11], v zahteve za izročitev, ki jih predložijo tretje države, ali v statut Mednarodnega kazenskega sodišča. Poleg tega ne bi smel državi članici izvr šitve preprečiti uvedbe ali izvedbe kazenskega postopka na lastno pobudo.

(7) Ker države članice ne morejo z enostranskimi ukrepi doseči vzajemnega priznavanja nadzornih ukrepov pred sojenjem v zadostnem obsegu, pri čemer je mogoče ta cilj, upo števajoč njegov obseg in učinke, bolje doseči na ravni Unije, lahko Svet na podlagi na čela subsidiarnosti sprejme ukrepe v skladu s členom 2 Pogodbe o Evropski uniji in členom 5 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta okvirni sklep ne prekoračuje tega, kar je potrebno za doseganje tega cilja.

(8) Ta okvirni sklep spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, priznane s členom 6 Pogodbe o Evropski uniji in ponovno navedene v Listini o temeljnih pravicah Evropske unije –

SPREJEL NASLEDNJI OKVIRNI SKLEP:

POGLAVJE 1 – SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1
Vsebina in področje uporabe

Ta okvirni sklep določa evropski nalog za nadzor in predsodne postopke privedbe med dr žavami članicami.

Evropski nalog za nadzor je sodna odločba, ki jo izda pristojni organ države članice v zvezi z osumljencem brez stalnega bivališča v tej državi članici, da temu osumljencu omogoči vrnitev v državo članico, v kateri ima stalno bivališče, pod pogojem, da ravna v skladu z nadzornimi ukrepi, katerih cilj je zagotoviti nemoteno delo sodišča, zlasti pa da bo osumljenec na voljo za sodno obravnavo pred sodiščem v državi članici izdaje.

Člen 2
Opredelitve

V tem okvirnem sklepu:

(a) „država izdaje“ pomeni državo članico, na ozemlju katere je izdan evropski nalog za nadzor;

(b) „država izvršitve“ pomeni državo članico, na ozemlju katere se izvrši evropski nalog za nadzor;

[11] UL L 190, 18.7.2002, str. 1.

(c) „organ izdaje“ pomeni sodišče, sodnika, preiskovalnega sodnika ali javnega to žilca, ki je v skladu z nacionalno zakonodajo pristojen za izdajo evropskega naloga za nadzor;

(d) „organ izvršitve“ pomeni sodišče, sodnika, preiskovalnega sodnika ali javnega tožilca, ki je v skladu z nacionalno zakonodajo pristojen za izvršitev evropskega naloga za nadzor;

Člen 3
Obveznost izvršitve evropskega naloga za nadzor

Države članice izvršijo vse evropske naloge za nadzor na podlagi načela vzajemnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

Člen 4
Imenovanje pristojnih organov

Vsaka država članica Svet obvesti o tem, kateri organi so v skladu z nacionalno zakonodajo pristojni za izdajo in izvrševanje evropskega naloga za nadzor.

Generalni sekretariat Sveta prejete informacije da na voljo vsem državam članicam in Komisiji ter jih objavi v Uradnem listu Evropske unije.

POGLAVJE 2 – EVROPSKI NALOG ZA NADZOR

Člen 5
Obveščanje osumljenca

1. Organ izdaje lahko izda evropski nalog za nadzor potem, ko je osumljenca obvestil o kakršnih koli obveznostih, ki se naložijo v skladu s členom 6 in o posledicah, zlasti tistih, določenih v členih 17 in 18.

2. Organ izdaje evidentira obvestilo, podano osumljencu v skladu s postopkom, dolo čenim v nacionalni zakonodaji države izdaje.

Člen 6
Izrek nadzornih ukrepov pred sojenjem in obveznosti osumljenca

1. Organ izdaje osumljencu naloži obveznost, v skladu s katero mora biti ta na voljo za sprejemanje pozivov na sodno obravnavo in navzočnost na obravnavi.

Oviranje dela sodišča ali vključevanje v kriminalno dejavnost je lahko kršitev evropskega naloga za nadzor.

Organ izdaje lahko osumljencu naloži eno ali več obveznosti, in sicer:

(a) obveznost udeležbe v predhodnih zaslišanjih v zvezi z dejanjem (dejanji), katerega (katerih) je bil obdolžen;

(b) da brez dovoljenja ne sme vstopati v določene prostore v državi izdaje; ali

(c) da povrne stroške svoje privedbe na predhodno zaslišanje ali sodno obravnavo.

2. Na podlagi dogovora med organom izdaje in organom izvršitve lahko organ izdaje osumljencu naloži eno ali več drugih obveznosti, ki lahko med drugim vključujejo naslednje:

(a) da ob določenem času in na določen datum odpotuje na določen naslov v državi izvršitve;

(b) da se na določenem kraju ob določenem času javi organu izvršitve;

(c) obveznost, da organu izvršitve preda svoj(e) potni list (potne liste) ali druge dokumente o istovetnosti;

(d) da je ob določenem času na določenem kraju bivanja, ki je lahko ustanova, v kateri so nastanjene osebe pod varščino, ali specializirana ustanova za mlade storilce v državi izvršitve;

(e) da je ob določenem času na določenem kraju dela v državi izvršitve;

(f) obveznost, da brez dovoljenja ne zapusti določenih krajev ali območij v državi izvršitve ali ne vstopa vanje;

(g) da ne opravlja določenih dejavnosti, ki lahko vključujejo opravljanje dela v dolo čenem poklicu ali na določenem področju zaposlitve;

(h) da opravi določeno zdravljenje.

3. Vse obveznosti, ki jih naloži organ izdaje v skladu z odstavki 1, 2 in 3 tega člena, se evidentirajo v evropskem nalogu za nadzor.

4. Poleg obveznosti, določenih v evropskem nalogu za nadzor, organ izvršitve lahko v skladu z zakonodajo države izvršitve spremeni obveznosti, vsebovane v evropskem nalogu za nadzor, kolikor je to nujno potrebno za namen njegove izvršitve.

Člen 7
Oblika in vsebina evropskega naloga za nadzor

1. Evropski nalog za nadzor ima obliko, kakor je opredeljena v priloženem obrazcu A. Biti mora izpolnjen in podpisan, točnost njegove vsebine pa potrdi organ izdaje. Pisni zapis obvestila iz člena 5(2) se priloži k evropskemu nalogu za nadzor.

2. Država izdaje evropski nalog za nadzor prevede v uradni jezik ali v enega od uradnih jezikov države izvršitve.

3. Katera koli država članica lahko izjavi v obliki deklaracije, deponirane pri Generalnem sekretariatu Sveta, da bo sprejela prevod evropskega naloga za nadzor v enega ali več uradnih jezikov institucij Evropskih skupnosti.

POGLAVJE 3 – POSTOPEK

Člen 8
Posredovanje

1. Organ izdaje posreduje evropski nalog za nadzor neposredno organu izvršitve z uporabo kakršnega koli sredstva, ki omogoča izdelavo pisnega zapisa v skladu s pogoji, ki državi izvršitve omogočajo, da ugotovi verodostojnost.

2. Če je organ izvršitve neznan, organ izdaje opravi vse potrebne poizvedbe, vključno s poizvedbami prek kontaktnih točk Evropske pravosodne mreže, da od države izvr šitve pridobi podatke o organu izvršitve.

3. Če organ v državi izvršitve, ki prejme evropski nalog za nadzor, ni pristojen organ izvršitve v skladu s členom 4, ta organ samodejno posreduje evropski nalog za nadzor organu, pristojnemu za izvršitev, in o tem obvesti organ izdaje.

Člen 9
Priznavanje in izvršitev

Razen če ni drugače določeno v tem okvirnem sklepu, organ izvršitve brez kakršnih koli drugih zahtevanih formalnosti prizna evropski nalog za nadzor, posredovan v skladu s členom 8, in takoj sprejme potrebne ukrepe za njegovo izvršitev.

Člen 10
Razlogi za nepriznavanje in neizvršitev

1. Sodišče, sodnik, preiskovalni sodnik ali javni tožilec v zaprošeni državi zavrne priznanje in izvršitev evropskega naloga za nadzor, če je razvidno, da bi kazenski postopek za dejanje, v zvezi s katerim je bil nalog izdan, kršil načelo *ne bis in idem*.

2. Sodišče, sodnik, preiskovalni sodnik ali javni tožilec v zaprošeni državi lahko zavrne priznanje in izvršitev evropskega naloga za nadzor iz enega ali več naslednjih razlogov:

   (a) če v skladu z zakonodajo zaprošene države osumljenec zaradi svoje starosti ne more biti kazensko odgovoren za dejanja, v zvezi s katerimi je bil izdan evropski nalog za nadzor;

   (b) če obstaja imuniteta ali privilegij v skladu z zakonodajo zaprošene države, ki preprečuje izvršitev evropskega naloga za nadzor;

   (c) če je dejanje, na katero se nanaša evropski nalog za nadzor, zajeto v pomilostitev v zaprošeni državi, pri čemer je ta država imela sodno pristojnost za pregon dejanja v skladu s svojim kazenskim pravom.

Člen 11

Jamstva, ki jih zagotovi država izdaje v posebnih primerih

Če je oseba, za katero je bil izdan evropski nalog za nadzor, državljan države izvršitve ali ima tam stalno bivališče, se lahko za izvršitev naloga postavi pogoj, da se oseba po obravnavi privede v državo izvršitve, da odsluži zaporno kazen ali izpolni priporni nalog, odrejen v državi izdaje.

Člen 12
Odločitev o izvršitvi

1. Sodišče, sodnik, preiskovalni sodnik ali javni tožilec v zaprošeni državi čimprej in najpozneje v 5 dneh od prejetja evropskega naloga za nadzor odloči, ali nalog priznava in ali ga bo izvršil, ali pa se bo skliceval na razloge za nepriznanje in neizvr šitev. Pristojni organ v zaprošeni državi obvesti organ izdaje o svoji odločitvi z uporabo kakršnega koli sredstva, ki omogoča izdelavo pisnega zapisa.

2. Kadar v izjemnih primerih ni mogoče sprejeti odločitve o priznanju in izvršitvi evropskega naloga za nadzor v roku iz odstavka 1, pristojni organ v zaprošeni državi o tem takoj obvesti organ izdaje, kakor tudi o razlogih za to in o številu dni, potrebnih za sprejetje odločitve.

3. Če je evropski nalog za nadzor nepopoln, lahko sodišče, sodnik, preiskovalni sodnik ali javni tožilec v zaprošeni državi svojo odločitev o priznanju in izvršitvi naloga odlo ži, dokler organ izdaje naloga ne dopolni.

4. Če sta v skladu z odstavkom 3 priznanje in izvršitev evropskega naloga za nadzor odložena, sodišče, sodnik, preiskovalni sodnik ali javni tožilec v zaprošeni državi takoj pošlje poročilo s podrobnostmi o razlogih za odlog neposredno organu izdaje z uporabo kakršnega koli sredstva, ki omogoča izdelavo pisnega zapisa.

5. Takoj ko razlogi za odlog ne obstajajo več, pristojni organ sprejme ukrepe, potrebne za izvršitev evropskega naloga za nadzor.

Člen 13
Zahteve po ponovni presoji

1. Osumljenec ima v skladu z zakonodajo države izdaje v zvezi s ponovno presojo evropskega naloga za nadzor enake pravice, kakor da bi mu bile obveznosti naložene kot nadzorni ukrepi pred sojenjem, ki se izvršujejo v državi izdaje. Vendar ima osumljenec pravico, da od organa zahteva ponovno presojo evropskega naloga za nadzor najpozneje v 60 dneh od dneva, ko je bil nalog izdan ali ko je bila opravljena zadnja presoja.

2. Organ izvršitve lahko od organa izdaje zahteva, da opravi ponovno presojo evropskega naloga za nadzor 60 dni od dneva, ko je bil nalog izdan ali ko je bila opravljena zadnja presoja.

3. Na zahtevo po ponovni presoji v skladu z odstavkom 1 ali odstavkom 2 organ izdaje čimprej in najpozneje v 15 dneh od prejetja zahteve opravi ponovno presojo

evropskega nadzornega naloga v skladu z zakonodajo države izdaje.

4. Osumljenec ima pravico do zaslišanja pred organom izdaje v skladu z zakonodajo dr žave izdaje. Tej zahtevi se lahko ugodi z uporabo ustreznih video ali telefonskih povezav z organom izdaje (zaslišanje prek video- ali telefonske konference). Poleg tega se organ izdaje posvetuje z organom izvršitve o ponovni presoji evropskega naloga za nadzor.

5. Država izvršitve lahko imenuje osebo, določeno v skladu z zakonodajo te države članice, ki se bo udeležila zaslišanja osumljenca.

6. Organ izdaje lahko v skladu z zakonodajo države izdaje odloči:

   (a) da potrdi evropski nalog za nadzor v obliki, v kateri je bil prvotno izdan;

   (b) da potrdi evropski nalog za nadzor, vendar v skladu s členoma 5 in 6 spremeni eno ali več obveznosti v njem;

   (c) da potrdi evropski nalog za nadzor, vendar prekliče eno ali več obveznosti v njem; ali

   (d) da v celoti prekliče evropski nalog za nadzor.

7. Organ izdaje svojo odločitev takoj sporoči osumljencu in organu izvršitve.

8. Kadar se evropski nalog za nadzor ponovno presoja v skladu s tem členom, ima osumljenec pravico do tolmačenja in pravnega svetovanja.

Člen 14
Preklic

1. V skladu z zakonodajo države izdaje organ izdaje:

   (a) lahko kadar koli po uradni dolžnosti odloči, da bo preklical evropski nalog za nadzor v korist osumljenca;

   (b) prekliče evropski nalog za nadzor takoj, ko osumljenec izpolni vse obveznosti, vsebovane v njem.

2. Organ izdaje svojo morebitno odločitev o preklicu evropskega naloga za nadzor takoj sporoči osumljencu in organu izvršitve.

POGLAVJE 4 – POSEBNE OKOLIŠČINE

Člen 15
Vzporedne obveznosti za predajo ali izročitev na strani države izvršitve

Obstoj evropskega naloga za nadzor ne posega v obveznosti države članice, ki izhajajo iz:

(a) evropskega pripornega naloga v skladu z Okvirnim sklepom Sveta 2002/584/JHA;

(b) zahteve za izročitev, ki jo predloži tretja država;

(c) statuta Mednarodnega kazenskega sodišča.

Državi članici izvršitve ne preprečuje uvedbe ali izvedbe kazenskega postopka na lastno pobudo.

POGLAVJE 5 – KRŠITEV EVROPSKEGA NALOGA ZA NADZOR

Člen 16
Obveznost prijave morebitnih kršitev

1. Organ izvršitve takoj sporoči organu izdaje vse kršitve obveznosti, vsebovanih v evropskem nalogu za nadzor, s katerimi je seznanjen. Poročilo se pripravi z uporabo obrazca B, kakor je določeno v prilogi. Obrazec mora biti podpisan, točnost njegove vsebine pa potrdi organ izvršitve.

2. Organ izvršitve posreduje evropski nalog za nadzor neposredno organu izdaje z uporabo kakršnega koli sredstva, ki omogoča izdelavo pisnega zapisa v skladu s pogoji, ki državi izdaje omogočajo, da ugotovi verodostojnost. Izvod obrazca A (evropskega naloga za nadzor), ki ga izda organ izdaje v skladu s členom 7, se priloži k poročilu.

Člen 17
Posledice kršitve

1. V primeru kršitve evropskega naloga za nadzor lahko organ izdaje v skladu z zakonodajo države izdaje sprejme odločitev:

   (a) da prekliče evropski nalog za nadzor;

   (b) da spremeni ali prekliče eno ali več obveznosti, vsebovanih v evropskem nalogu za nadzor;

   (c) da aretira in privede osumljenca, če je bil evropski nalog za nadzor izdan v zvezi z dejanjem, za katero zakonodaja države izdaje predvideva preiskovalni pripor pred sojenjem, zlasti če je to nujno, da se zagotovi navzočnost osumljenca na predhodnem zaslišanju ali sodni obravnavi;

   (d) da aretira in privede osumljenca, in sicer v naslednjih okoliščinah:

   (i) če je bil evropski nalog za nadzor izdan v zvezi z dejanjem, za katero zakonodaja države izdaje ne predvideva preiskovalnega pripora pred sojenjem; in

   (ii) če evropski nalog za nadzor vsebuje omejitve svoboščin osumljenca v obsegu, primerljivem z odvzemom prostosti; in

   (iii) če sta aretacija in privedba nujna za zagotovitev navzočnosti osumljenca na

predhodnem zaslišanju ali sodni obravnavi.

2. Pred odločanjem o aretaciji in privedbi osumljenca organ izdaje upošteva vse zadevne okoliščine, vključno s predvideno kaznijo, posledicami kršitve in zlasti pripravljenostjo osumljenca, da se prostovoljno vrne v državo izdaje.

3. Če organ izdaje odloči, da se osumljenec aretira in privede, pri čemer je osumljenec v času sprejetja odločitve na ozemlju druge države članice, slednja aretira in privede osumljenca v skladu s pogoji iz člena 18.

4. Pred sprejetjem odločitve iz odstavka 1 ima osumljenec pravico do zaslišanja pred organom izdaje v skladu z zakonodajo države izdaje. Tej zahtevi se lahko ugodi z uporabo ustreznih video ali telefonskih povezav med organom izvršitve in organom izdaje (zaslišanje prek video- ali telefonske konference). Organ izdaje se tudi posvetuje z organom izvršitve.

Člen 18

Pogoji za aretacijo in privedbo osumljenca

1. Če organ izdaje odloči, da se osumljenec aretira in privede v državo izdaje, osumljenca zasliši pravosodni organ države članice, na ozemlju katere je bil aretiran.

2. Če osumljenec privoli v svojo privedbo, država članica, na ozemlju katere je bil osumljenec aretiran, takoj privede osumljenca v državo izdaje.

3. Če osumljenec ne privoli v svojo privedbo, država članica, na ozemlju katere je bil osumljenec aretiran, takoj privede osumljenca v državo izdaje. Aretacijo in privedbo lahko zavrne samo

   – če je jasno, da bi kazenski postopek za dejanje, v zvezi s katerim je bil izdan nalog, prekršil načelo *ne bis in idem*;

   – če je osumljenec preganjan v državi članici izvršitve zaradi dejstev, ki so ista kot dejstva, na katerih temelji evropski nalog za nadzor;

   – če sta kazenski pregon ali kaznovanje osumljenca zastarela v skladu z zakonodajo države članice izvršitve, dejanja pa spadajo pod sodno pristojnost navedene države članice v skladu z njenim kazenskim pravom;

   – čer se odločitev o aretaciji in privedbi nanaša na nova dejstva, ki niso zajeta v evropskem nalogu za nadzor.

4. Država članica, ki ni država izvršitve, lahko tudi zavrne aretacijo in privedbo osumljenca na podlagi enega ali več razlogov, določenih v členu 10.

Člen 19
Obveščanje o odločitvah

Organ izdaje nemudoma obvesti organ izvršitve o vseh odločitvah, sprejetih v skladu s členom

17.

Člen 20
Roki za privedbo

1. Osumljenec se privede v državo izdaje v skladu s členom 18 na datum, o katerem se zadevni državi članici dogovorita med seboj, najpozneje pa v 3 dneh po aretaciji.

2. Privedba osumljenca se lahko izjemoma odloži zaradi resnih človekoljubnih razlogov, na primer če obstajajo utemeljeni razlogi, da bi lahko privedba občutno ogrozila življenje ali zdravje osumljenca. Organ izdaje se nemudoma obvesti o tovrstnem odlogu in o razlogih zanj. Privedba osumljenca se opravi, takoj ko ti razlogi prenehajo obstajati, na datum, o katerem se med seboj dogovorita zadevni državi članici.

Člen 21
Tranzit

1. Vse države članice dovolijo čez svoje ozemlje tranzit osumljenca, ki je predmet privedbe, v skladu z določbami tega okvirnega sklepa, pod pogojem, da so bile obveš čene o:

   (a) istovetnosti in državljanstvu osebe, ki je predmet evropskega naloga za nadzor;

   (b) obstoju evropskega naloga za nadzor;

   (c) vrsti in pravni klasifikaciji kaznivega dejanja;

   (d) okoliščinah kaznivega dejanja, vključno z datumom in krajem.

2. Vsaka država članica imenuje organ, pristojen za sprejemanje zahtev za tranzit in potrebnih dokumentov kakor tudi kakršne koli druge uradne korespondence v zvezi z zahtevami za tranzit. Države članice podatke o tem imenovanju sporočijo Svetu.

3. Zahteva za tranzit in informacije, določene v odstavku 1, se lahko naslovijo na organ, imenovan v skladu z odstavkom 2, z uporabo kakršnega koli sredstva, ki omogoča izdelavo pisnega zapisa. Država članica tranzita sporoči svojo odločitev z enakim postopkom.

4. Ta okvirni sklep se ne uporablja za zračni prevoz brez načrtovanega postanka. Če pa pride do nenačrtovanega pristanka, država izdaje dostavi organu, imenovanemu v skladu z odstavkom 2, informacije, določene v odstavku 1.

Člen 22
Odštetje obdobja odvzema prostosti

Država izdaje odšteje vsa obdobja odvzema prostosti, ki izhajajo iz aretacije in privedbe osumljenca v skladu s členoma 17 in 18, od skupnega obdobja pripora, ki ga mora osumljenec prestati v državi izdaje na podlagi sprejete odločitve o zaporni kazni ali pripornem nalogu.

V ta namen država članica, na ozemlju katere je bil aretiran osumljenec, ob privedbi sporoči organu izdaje vse informacije v zvezi s trajanjem pripora osumljenca na podlagi določb tega poglavja.

POGLAVJE 6 – SPLOŠNE IN KONČNE DOLOČBE

Člen 23
Spremljanje učinkovitosti okvirnega sklepa

1. Država članica, ki se pri izvrševanju evropskih nalogov za nadzor srečuje s ponavljajo čimi se težavami druge države članice, obvesti o tem Svet, z namenom ovrednotiti izvajanje tega okvirnega sklepa na ravni držav članic.

2. Svet opravi presojo določb tega okvirnega sklepa, zlasti njihovega praktičnega izvajanja v državah članicah.

Člen 24
Povezava z drugimi sporazumi in dogovori

1. Če ti sporazumi ali dogovori dopuščajo razširitev ali okrepitev ciljev tega okvirnega sklepa in prispevajo k nadaljnji poenostavitvi ali pospešitvi vzajemnega priznavanja predsodnih postopkov privedbe, države članice lahko:

   (a) nadaljujejo izvajanje veljavnih dvostranskih ali večstranskih sporazumov ali dogovorov tudi po uveljavitvi tega okvirnega sklepa.

   (b) sklepajo dvostranske ali večstranske sporazume ali dogovore tudi po uveljavitvi tega okvirnega sklepa.

2. Sporazumi in dogovori iz odstavka 1 ne smejo v nobenem primeru vplivati na odnose z državami članicami, ki niso njihove podpisnice.

3. Države članice v treh mesecih od začetka veljavnosti tega okvirnega sklepa obvestijo Svet in Komisijo o obstoječih sporazumih in dogovorih iz odstavka 1, ki jih želijo še naprej izvajati.

   Države članice obvestijo Svet in Komisijo tudi o vsakem novem sporazumu ali dogovoru iz odstavka 1(b) v treh mesecih od podpisa takega sporazuma ali dogovora.

Člen 25
Izvajanje

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za izpolnjevanje določb tega okvirnega sklepa do 0. meseca 0000.

Do istega datuma države članice Svetu in Komisiji posredujejo besedilo določb, ki v njihove nacionalne zakonodaje prenašajo obveznosti, ki jim jih nalaga ta okvirni sklep, in primerjalno tabelo med temi določbami in okvirnim sklepom.

Člen 26
Poročilo

Komisija do 0. mesec 0000 Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo z oceno obsega, v katerem so države članice sprejele potrebne ukrepe, da bi izpolnile cilje tega okvirnega sklepa, ki ga po potrebi spremljajo zakonodajni predlogi.

Člen 27
Začetek veljavnosti

Ta okvirna odločba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropskih skupnosti*.

V Luxembourgu/Bruslju, 0. mesec 0000

Za Svet
Predsednik
N.N.

PRILOGA

Obrazec A

EVROPSKI NALOG ZA NADZOR[12]

Ta nalog je izdal organ izdaje. Zahtevam, da se nad osebo iz dela A tega naloga uvede izvajanje nadzornih ukrepov pred sojenjem, določenih v delu D tega naloga.

PODPIS: ……...

DATUM: ……...

[12] Ta nalog mora biti napisan ali preveden v uradnem jeziku ali v enem ali več uradnih jezikov države članice izvršitve ali v katerih koli drugih jezikih, ki jih sprejema ta država.

DEL A

Podatki o istovetnosti osebe, na katero se nanašajo nadzorni ukrepi pred sojenjem

Priimek:……...

Ime:……

Dekliško ime (če obstaja):…….

Psevdonim (če obstaja):……..

Spol:……

Državljanstvo:……

Datum rojstva:…….

Kraj rojstva:…….

Stalno bivališče in / ali znan naslov:……..

Jezik(i), ki ga (jih) razume:……...

Posebna znamenja / fizični opis:…….....

……...

……...

……..

Fotografija in prstni odtisi, če so na voljo in jih je mogoče posredovati, ali kontaktni podatki zadevnega posameznika, od katerega se lahko pridobijo te informacije, ali profil DNK (če se ti dokazi lahko dostavijo, pa še niso bili vključeni):

DEL B

Podatki o organu izdaje

Uradno ime organa izdaje:……...

……...

Ime kontaktne osebe:……...

Funkcija (stopnja / naslov):……..

Naslov:……

……...

Tel.: (koda države) (področna koda / koda mesta):……..

Telefaks: (koda države) (področna koda / koda mesta):..…….

E-naslov:……

Sklic na dokument:…….

DEL C

Kaznivo dejanje, ki je podlaga za izdajo evropskega naloga za nadzor

Največja dolžina zaporne kazni ali pripora, ki se lahko izreče za dejanje(a), na katero(a) se nanaša nalog:

……..... .

……...

Opis okoliščin, v katerih je(so) bilo(a) storjeno(a) dejanje(a), na katero(a) se nalog nanaša, vključno s časom, krajem in stopnjo udeležbe v dejanju(ih) osebe iz dela A:

……...

……...

……...

……...

Narava in pravna klasifikacija dejanj(a), na katero(a) se nanaša nalog, in veljavni zakonski predpis/zakonik:

……...

……...

……...

……...

Prosimo, navedite podroben opis dejanj(a), na katero(a) se nanaša ta nalog:

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

DEL D

Nadzorni ukrepi pred sojenjem

Nadzorni ukrepi pred sojenjem, ki se uvedejo za osebo iz dela A tega naloga, so sestavljeni iz naslednjih obveznosti.

Oseba iz dela A:

mora biti na voljo za prejem sodnega poziva na obravnavo in za navzočnost na sodni obravnavi;

ne sme ovirati dela sodišča in se vključevati v kriminalno dejavnost; in

(obkljukajte in izpolnite ustrezna polja):

□ se mora udeležiti predhodnih zaslišanj v zvezi s kaznivim(i) dejanjem (dejanji), katerega (katerih) je bil obdolžen;

□ ne sme brez dovoljenja vstopati v naslednje prostore v državi izdaje ob za to določenih časih in datumih:

……

……

……

□ ne sme brez dovoljenja zapustiti naslednjega (naslednjih) kraja (krajev) v državi izdaje ob določenih časih in datumih:

……

……

……

□ obveznost povrnitve stroškov svoje prisilne privedbe na predhodno zaslišanje ali sodno obravnavo.

□ mora odpotovati na naslednji naslov v državi članici izvršitve ob določeni uri in na določen datum:

……

……

……

□ se mora javiti organu izvršitve v naslednjem (naslednjih) kraju (krajih) ob določeni uri in na določen datum:

……

……

……

□ mora organu izvršitve predati svoj potni(e) list(e) ali druge dokumente, ki izkazujejo njeno

DEL E

Obveščanje

Oseba iz dela A zgoraj je obveščena o evropskem nalogu za nadzor v skladu s členom 5. Pisni zapis tega obvestila je priložen k temu dokumentu.

PRILOGA

Obrazec B

PRIJAVA KRŠITVE ALI NEIZPOLNJEVANJA EVROPSKEGA NALOGA ZA NADZOR[13]

Ta nalog je izdal organ izvršitve.

Izjavljam, da je oseba iz dela A te prijave kršila nadzorne ukrepe pred sojenjem, določene v delu C.

Izvod evropskega naloga za nadzor, na katerega se nanaša ta prijava, je priložen.

PODPIS: ……...

DATUM: ……...

DEL A

Informacije o istovetnosti osebe, na katero se nanaša evropski nalog za nadzor (več podrobnosti je v priloženem evropskem nalogu za nadzor)

Priimek:……...

Ime:……

Dekliško ime (če obstaja):…….

Spol:……

Državljanstvo:……

[13] Ta nalog mora biti napisan ali preveden v uradnem jeziku ali v enem od uradnih jezikov države članice izvršitve ali v katerih koli drugih jezikih, ki jih sprejema ta država.

DEL B

Podatki o organu izvršitve

Uradno ime organa izvršitve:……...

……...

Ime in priimek kontaktne osebe: ……

Funkcija (stopnja / naslov):……..
……..

Naslov:……

……...

Tel.: (koda države) (področna koda / koda mesta):..……

Telefaks: (koda države) (področna koda / koda mesta):..……

E-naslov:……

Sklic na dokument:…….

DEL C

Nadzorni ukrepi pred sojenjem

Oseba iz dela A je kršila naslednje obveznosti, ki so ji bile naložene s priloženim evropskim nalogom za nadzor:

□ obveznost biti na voljo za sprejem sodnega poziva na obravnavo in za navzočnost na sodni obravnavi;

□ obveznost, da ne ovira dela sodišča in se ne vključuje v kriminalno dejavnost;

□ obveznost udeležbe v predhodnih zaslišanjih v zvezi z dejanjem (dejanji), katerega (katerih) je bila obdolžena;

□ obveznost povrnitve stroškov svoje prisilne privedbe na predhodno zaslišanje ali sodno obravnavo.

□ obveznost, da odpotuje ob določenem času in na določen datum na določen naslov v državo izvršitve;

□ obveznost, da se javi organu izvršitve v določenem (določenih) kraju (krajih) ob določeni uri in na določen datum:

□ obveznost, da organu izvršitve preda svoj(e) potni list (potne liste) ali druge dokumente o istovetnosti;

□ obveznost biti na določenem (določenih) kraju (krajih) bivanja in/dela v državi izvršitve ob določenih urah in na določenih datumih;

□ obveznost, da brez dovoljenja ne zapusti določenih krajev ali območij v državi izvršitve ali ne vstopa vanje;

□ obveznost, da se ne vključuje v določene aktivnosti;

□ obveznost, da opravi določeno zdravljenje;

□ drugo

……...

……...

……...

……...

……...

Opis okoliščin (vključno z datumom in krajem), v katerih je prišlo do kršitve (kršitev):

……...

……...

……...

……..

……